

Intrușii TIJAN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

UNU

Era cineva în camera mea.

Am simțit de cum am stins lumina. Acesta era coșmarul pe care-l are orice fată la un moment dat în viața ei. Era aici. Mi se întâmpla mie, nu altcuiva. Mie. Când m-am întors de la baie și am intrat în dormitor, am zărit cu coada ochiului o umbră.

Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Am simțit un fior de gheață pe șira spinării.

O fracțiune de secundă. Chiar mai puțin. Atât am avut ca să-mi dau seama ce urma să se întâmple, înainte ca o mână să mă înșface de braț, în timp ce alta mi-a astupat gura.

— Sst!

Cu mișcări rapide, bărbatul m-a lipit de zid. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât mine și mult mai puternic. M-a cuprins o spaimă și mai mare. El s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— În două minute, niște bărbați vor da buzna în casa ta și te vor lua ostatică.

Mi s-a tăiat răsufarea.

Astfel de lucruri nu se întâmplau unora ca mine. Nu eram o persoană importantă. Bine, nu-i chiar adevărat. Singurul lucru deosebit la mine era o poreclă prostească pe care o căpătasem în școala generală, dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Eram Bailey Hayes, aveam douăzeci și doi de ani și peste trei luni urma să încep o școală postuni-

versitară. Mama mă crescuse singură, lucrând în două schimburi la spitalul din localitate. Aveam o casă de trei sute de metri pătrați, cu trei dormitoare, un subsol și o curte jalnică, în care era o căsuță în copac, terminată numai pe jumătate. Mă născusem și crescusem în Midwest¹. Eu și mama abia reușeam să trăim de pe o zi pe alta. Ea era infirmieră. Eu eram „deșteapta familiei”, de o inteligență ieșită din comun. Pe bune. Acesta era singurul lucru „deosebit” în ce mă privea. „Bailey Deșteapta.” O poreclă prostească, atât și nimic mai mult.

Am scos un scâncet.

El mi-a apăsat palma pe gură și mai tare.

— Sst!

Aveam să mor. Nu el. Eu!

— Încetează!

M-a lipit și mai tare de perete. Privirea mi-a lunecat spre mâna care-mi rămăsese liberă. I-aș fi putut înfige degetele în ochi. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, el m-a prins de mână. S-a tras înapoi, mi-a apucat amândouă încheieturile cu o singură mână și mi-a proptit ambele brațe deasupra capului. Eram imobilizată, nu puteam riposta în niciun fel.

— Ascultă bine la mine!

Mârâia, urla și șoptea, toate în același timp. M-a apucat și mai strâns.

— Dacă vrei să scapi cu viață, nu te mai zbate și fii atentă la ce-ți spun. N-am să le dau voie să-ți facă rău. Ai priceput? Dar dacă scâncești, murim amândoi. Dă din cap dacă ai înțeles. Ca să știi că mă urmărești.

Am dat scurt din cap.

El a coborât din nou vocea.

¹ Zonă a Statelor Unite care cuprinde statele central-nordice ale țării, mai exact, statele Ohio, Indiana, Michigan, Illinois, Wisconsin, Iowa, Kansas, Missouri, Minnesota, Nebraska, Dakota de Sud și Dakota de Nord. (n.tr.)

— Am fost trimis să pun mâna pe tine. Gruparea Arcane așteaptă să te scot afară. Dacă nu fac asta, vor da buzna înăuntru. O să mă întrebe de ce a durat atât...

Cu o mișcare fulgerătoare, mi-a sfâșiat bluza.

A continuat să mă privească în ochi.

— Ai înțeles? O să creadă că te-am violat, așa că va trebui să plângi.

Am dat iarăși din cap.

— Și să scâncești.

Asta nu era greu. Am mai scos un scâncet, dar el mi l-a înăbușit cu palma.

— Când vor vrea să te târască de aici, va trebui să rămâi inertă. Inertă. Corpul tău va fi o armă. Dacă mergi cu ei, n-ai nicio șansă să scapi cu viață. Ai să fii pe teritoriul lor. Ține-i aici. Forțează-i să rămână aici. Pricepi? În casa ta. Pe teritoriul tău. E singura ta șansă de supraviețuire.

Singura mea șansă.

Cuvinte care n-ar fi trebuit să fie în mintea mea, dar iată că erau.

Am dat din nou din cap.

„Inertă. Corpul meu e arma mea.” Vorbe care mi s-au întipărit în minte pentru toată viața.

În clipa următoare, bărbatul a dispărut.

M-am desprins de perete. Nu mai era nimeni în cameră.

Am aruncat o privire spre fereastră. Mi-a fulgerat prin gând să sar pe geam și s-o iau la fugă, dar chiar în acel moment...

Zbang!

Poc!

Ușa de la intrare a fost spartă și am avut senzația că întreaga casă se zguduie din temelii.

Ar fi trebuit să alerg la fereastră, dar vorbele bărbatului îmi stăruiau în minte. Se presupunea că mă imobilizase și mă violase.

Am auzit zgomot de pași pe scări și în încăperea de dedesubt.

Nu aveam la dispoziție decât o secundă.

I-am auzit scotocind prin casă. Unde dispăruse bărbatul acela?

Fereastră. Tentația era irezistibilă. Și – fir-ar să fie! – am cedat tentației.

N-am apucat să fac decât un pas, că bărbatul a intrat din nou în cameră. M-a apucat brutal de braț și a strigat:

— Am prins-o, șefule!

Apoi mi s-a făcut negru înaintea ochilor.

Pentru mine, timpul s-a oprit.

Inertă. Să mă târască afară. Corpul meu e arma mea.

— Ea e?

Un bocanc m-a lovit în coastă.

Bocanci.

Am simțit gust de sânge în gură.

— Credeam că-i bogată. Nu-i dădea taică-său bani? Totul depinde de taică-său.

Tatăl meu? Eu nu aveam tată...

— Ai verificat la etaj, Chase, da?

Chase. Deci Chase era tipul care venise primul. Chase era chipurile de partea mea.

— Bine ar fi să fi verificat, sau nu ți-a ajuns timpul fiindcă ai regulat-o?

Individul cu bocanci a râs tare și grosolan.

— Ia mai taci, Rafe. Și tu, Clemin. Tacă-vă gura până la amândoi.

În glasul lui Chase se ghicea încordarea.

Am fost săltată de la podea și ridicată în brațe.

Singura mea șansă. Singura. Vecina de alături.

Am scos un urlet înspăimântător.

— *Aaah!!!*

Am tras aer în piept.

— Ajutooor!

Te implor, doamnă Jones. Te implor să mă auzi.

Chase m-a lăsat din brațe, trântindu-mă la podea. În locul unei mâini, am văzut cum se ridică un bocanc.

Apoi...

Sirene.

Venea poliția.

1001

Numai că nu eram dusă la poliție.

Mi s-a spus că-mi va fi mai bine la spital. Dar și după asta am continuat să fiu în stare de șoc. După ce mi s-au spus toate vorbele mari pe care le știam, toate definițiile – *disociere*, *minimalizare*, *deviere* –, acum nu mă puteam concentra decât asupra unui singur lucru. După ce fusesem luată din spital, nu eram dusă la secția de poliție. Cunoșteam geografia locului, hărțile, acolo ar fi trebuit să fiu dusă.

Corect? Dar nu. Spitalul rămăsese în urma mea, acolo unde se afla și secția de poliție.

Noi ne îndreptam spre ieșirea din Chicago, poate la vreo jumătate de oră distanță de casa unde locuiam împreună cu mama mea.

Stai așa. Dacă mă gândeam mai bine: unde locuiam *cândva*?

Oare ce va face mama? Mai putea Chrissy Hayes să rămână în casa aceea după ce eu fusesem atacată și cât pe ce să fiu luată ostatică? Îi spuneam mamei în fel și chip: Chrissy Hayes, Chrissy, mamă. Și în multe alte feluri, fiindcă mama era o persoană nemaipomenită. Și asta-i puțin spus. Noi două aveam o relație cel puțin interesantă.

Aici mintea mea a început s-o ia razna.

Amorțită. Eram amorțită. În loc să fac pe mine, mă gândeam cum mă adresam mamei mele.

Dar *eu* aş mai fi putut rămâne în casa aceea după cele întâmplate?

Plănuisem să-mi petrec timpul cu Chrissy, s-o ajut la treburile casei și să lucrez la magazinul de calculatoare din apropiere ca să mai câștig niște bani înainte să plec la facultate. Dar acum... zău dacă știam.

Mi-am dat seama că Chrissy va trebui să se mute și mi-au venit în minte nenumărate înjurături.

Înfiorată, am rememorat ce se întâmplase în noaptea aceea. Curând am tras pe o alee, lângă o gheretă. În fața noastră se înălța o poartă mare, care bara accesul.

Misiune oficială a poliției? Pe naiba!

Nimic nu mi se păruse oficial. Mi se spusese că voi fi dusă la mama, dar plecasem împreună cu doi detectivi. Bright și Wilson. Se prezentaseră, apoi îmi spusese că mama nu putea veni să mă vadă la spital. Nu-mi explicaseră motivul, dar urma ca cei doi să mă ducă la ea.

Plecasem cu ei.

Câteva minute mai târziu mă aflam pe bancheta din spate a mașinii lor neînmatriculate.

Bright a coborât geamul și și-a arătat legitimația.

— Suntem așteptați.

Portarul a dat din cap și a apăsat un buton. Poarta s-a deschis. În spatele ei se vedeau mai multe clădiri. Unele din cărămidă de culoare roșu-închis, altele, pare-se, în întregime din sticlă reflectorizantă, iar altele negre de sus până jos. În mijlocul lor se afla o parcare mare. Pe prima clădire se vedea o firmă pe care scria „Phoenix Tech”, dar noi am ocolit-o și ne-am îndreptat spre o construcție mai mică din celălalt capăt al parcii.

Limba parcă mi se lipise de gâtleej. Ne aflam la sediul Phoenix Tech.

Încă din clasa a cincea și apoi în anii de facultate râvnisem să fiu stagiară aici. Trimisesem mereu solicitări, dar ei le respinseseră de fiecare dată. Unii ar fi zis că eram disperată. Eu preferam să mă consider perseverentă. E o calitate pe care o socoteam onorabilă. În plus, nu-mi

pierdusem speranța că într-o bună zi poate li se va face milă de mine. Și iată că așa se întâmplase, fiindcă deși părea că nu eram demnă să pășesc pe holurile lor, totuși meritase să-și facă pomană cu mine. Îmi acordaseră majoritatea bursei studentești, astfel încât reușisem să urmez facultatea fără niciun fel de obligații financiare. Mă așteptasem ca situația să se schimbe odată ce am mers la școala postuniversitară, dar n-a fost așa. Sau doar într-un fel.

Fusesem angajată ca asistent absolvent, urmând să încep în toamnă, ceea ce-mi asigura un oarecare venit, restul fiind acoperit de o altă bursă Phoenix Tech.

Phoenix Tech era una dintre cele mai mari companii de securitate cibernetică din lume. Urma să mă ocup de sisteme informatice, un domeniu destul de apropiat. O slujbă aici era un vis.

— E și mama mea aici? am întrebat când Bright a parcat și s-a dat jos din mașină împreună cu Wilson.

Nu mi-a răspuns niciunul dintre ei.

Bright mi-a deschis portiera și mi-a făcut semn să cobor, apoi și-a pus ochelarii negri.

— E timpul să primești unele răspunsuri.

— Poftim?

Amândoi s-au îndreptat spre intrare.

Mi-am târât picioarele în urma lor.

— Credeam că o să mă interogați.

Bright și-a strâns buzele într-o expresie fermă și dezaprobatore.

— Nu chiar. Noi suntem simpli intermediari.

Mergeam foarte repede. Am pășit de-a lungul unui coridor pustiu. Ajunși în dreptul ultimei uși, ne-a deschis cineva dinăuntru. Wilson, care venise în urma noastră, a rămas pe coridor.

Bright m-a condus înăuntru.

Era o cameră de interogatoriu, sau cel puțin așa arăta. Nu reușeam să-mi dau seama la ce ar fi trebuit să mă aștept în acest loc. Exista un singur bec, care atârna din tavan deasupra unei mese lipite de perete în capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Colțurile camerei erau cufundate în întuneric. Când am intrat, am văzut un om de pază stând în spatele ușii. Omul a ieșit și ușa s-a închis în urma lui.

— Scumpa mea!

— Mamă?

Chrissy Hayes, care șezuse în colțul cel mai îndepărtat al camerei, s-a desprins din umbre. Părul îi stătea în dezordine, zbârlit în toate părțile. Ochiul ei, cu pupilele dilatate, luceau de lacrimi. Avea cearcăne de îngrijorare și riduri de o parte și de alta a gurii.

Mama mea era o femeie frumoasă. Știam asta. Suferisem consecințele acestui fapt în toată copilăria mea, când profesorii, poștașii, ba chiar și patronii de restaurante încercau să se dea bine pe lângă mine ca să ajungă la ea. Era minionă, cu o coamă de păr blond absolut superbă, și toți bărbații se îndrăgosteau de ochii ei albaștri. Dar nu era vorba doar de înfățișare.

Avea o personalitate care o făcea să fie uneori dură și implacabilă, alteori flușturistică și superficială. În plus, era și amuzantă. Chrissy Hayes știa să se bucure de un chilipir, de o distracție pe cinste și de o aventură bună. Era limpede că aceasta era lozinca ei în viață, dar de puține ori o văzusem așa cum arăta acum.

Era o ruină. Distrusă. Complet distrusă.

Mi s-a strâns inima. Un junghi dureros a străpuns starea mea de amorțeală.

Eu eram fix opusul ei, aveam ochii de culoarea mierii și părul negru ca pana corbului. Era atât de negru, că uneori avea reflexe albastrii. Dar numai uneori. La coafor eram adesea întrebată ce vopsea folosesc, dar era culoarea mea naturală. Mie nu-mi plăcea, dar mă obișnuisem cu ea, la fel cum mă obișnuisem și cu mintea mea ieșită din comun.

La corp semănam cu mama.

Amândouă micuțe de statură, deși cei câțiva centimetri în plus pe care-i aveam eu îmi dădeau senzația că o privesc de sus în jos.

— Oh, scumpa mea!

Mama s-a repezit la mine și mi-a lipit capul de gâtul ei, învăluindu-mă în poalele jachetei. A început să-mi netezească părul cu mâna iar și iar. Tot ținându-mă la piept, s-a cutremurat de un fior.

— Am fost atât de îngrijorată.

Și-a îngropat capul în scobitura umărului meu, apoi m-a sărutat pe frunte. A făcut un pas înapoi și mi-a dat părul pe după urechi. Ochii ei m-au privit cercetător, apoi a clătinat din cap, mușcându-și buza.

— Îmi pare tare rău de ce ți s-a întâmplat.

Am prins-o de brațe cu amândouă mâinile.

I-am observat bugii mulați, cu paiete ici și colo, dând impresia unei pulberi lucitoare. Erau bugiile cu care se ducea la întâlniri. La fel și jacheta de flanelă descheiată, sub care se vedea o bluză albă.

— Credeam că noaptea trecută ai fost de serviciu, am spus eu sec.

Nu. Era aceeași noapte.

— În noaptea asta, m-am corectat eu. Mai devreme.

Doamne! Oare cât era ceasul?

— Ai mers la întâlnire.

Ea a schițat o grimasă, continuând să-și muște buza de jos.

— Da, dar asta contează acum? Era cât pe ce să fii răpită, iubito.

Polițista Bright și-a dres glasul și s-a apropiat de masă.

— Puteți sta de vorbă mai târziu. Mai întâi însă avem ceva de discutat.

M-am așezat pe unul dintre scaunele cele mai apropiate de perete.

— De obicei nu mă minți când ai întâlnire.

Totuși, exista un bărbat despre care *m-ar fi mințit*.

— Ai fost cu Chad Haskell?

Nu-mi plăcea Chad Haskell. Nimeni n-ar fi trebuit să-l placă pe Chad Haskell.

— A bătut-o pe mama Simonei Ainsley. Ții minte?

Chrissy și-a dat scurt ochii peste cap și a fluturat din mână.

— Oh, lasă-mă cu asta. Ai fost prietenă cu fata aia patru luni când erai în anul doi de liceu. Era o mincinoasă. Te-ai supărat pe ea fiindcă se folosea de tine ca să-și dea întâlnire cu Bobby din grupul tău de dezbateri.

— Mamă! Zău așa!

Simțeam că-mi fierbe sângele în vine.

— Și nu era un grup de dezbateri. Era clubul de informatică și...

Am surprins expresia de pe chipul polițistei Bright.

— ... nu s-a folosit de mine ca să-și dea întâlnire cu Bobby Riggs. S-a folosit de mine ca să ajungă la fratele lui, pe care-l meditam, fiindcă, spre deosebire de Bobby, *Brian Riggs* nu era chiar cel mai deștept tip din echipa de fotbal.

Chrissy s-a străduit să-și stăpânească un zâmbet.

— Iar ție îți plăcea de Brian Riggs, așa-i?

Am zvâcnit pe scaun.

— Eu îți spun doar că, pe când eram prietenă cu Simone, ea mi-a mărturisit că Chad Haskell a bătut-o pe maică-sa. Nu te mai întâlnești cu el, mamă. Ascultă ce-ți spun.

Am făcut un semn spre fruntea mea.

— Dintre noi două, eu sunt cea care nu uită.

Niciodată.

Ea s-a împlânzit.

— Știu, scumpa mea.

Am simțit că va urma un *dar*...

— Dar el e patronul sălii de bowling. Ai putea să mergi la bowling gratis în fiecare weekend.

De aici a luat-o razna. Intram pe tărâmul fanteziilor lui Chrissy Hayes. Uneori mi se îngăduia și mie să pun piciorul acolo.

— Ți-ai putea aduce toți prietenii în fiecare vineri seară... sau stai așa! L-ai putea ajuta să-și rescrie sistemul de calculatoare. Sunt convinsă că te-ar angaja drept consultant particular IT.

Despre ce vorbeam noi? Aici?

Mama se vedea cu Chad Haskell ca eu să pot merge gratis la bowling vineri seara?

Mi-am masat fruntea cu degetele. Începea să se instaleze o durere de cap. Influența lui Chad Haskell invadase personalitatea lui Chrissy Hayes. Chrady. Iată un nume care-i cuprindea pe amândoi.

De acum încolo aveam să-i spun mamei mele Chrady.

Chrady s-a întors spre polițista Bright.

— Știți cine-i fiica mea? A primit cele mai prestigioase burse și a fost admisă la Hawking. Acolo va urma școala postuniversitară.

— De fapt...

Bright i-a făcut semn lui Chrissy să se așeze pe ultimul scaun gol de lângă mine. Ne-am așezat toate trei. Tonul polițistei a devenit oficial.

— De fapt, de asta vă găsiți aici.

În mintea mea s-a făcut lumină.

Indivizii care voiseră să mă răpească, polițiștii care se arătaseră atât de insistenți și sâcâitori, faptul că mama mă

așteptase în sala de interogatoriu și nu la secția de poliție – toate începeau să se lege.

Mama era o ruină, totuși suspina pentru o fantezie care nu avea să se adeverească niciodată.

Era îngrijorată, dar nu avea mintea înțețoșată.

M-am încruntat, căzând pe gânduri.

– Indivizii ăia au vrut să pună mâna pe mine pentru un anumit motiv.

Nu știam dacă să îndrăznesc să privesc spre ea, totuși...

– Nu-mi amintesc chiar tot, dar au pomenit de tatăl meu.

Chrissy a scos un icnet.

Eu eram încordată. Ca un arc. Ce însemnau toate astea?

M-am uitat la ea.

– Au *pomenit* de tatăl meu.

Nu se uita la mine. Asta îmi spunea mult, poate chiar prea mult.

Am coborât vocea.

– Mi-ai zis că lucra în armată și că a murit peste ocean.

Ea și-a frământat buzele. Deci asta era.

Am simțit un nod în stomac. Dar nu m-am oprit.

– L-ai pus pe Barney să-mi povestească despre el. Și pe Pike. Și pe Masteron.

Fuseseră mai mulți, toți prieteni ai mamei mele de la VFW². Mi-am amintit unele dintre acele ocazii când îmi istoriseau diverse lucruri despre tata, toți foindu-se pe scaun. Privirile pe care le schimbau între ei, fără să-și dea seama că le observam și eu. Felul în care își strâmbau colțul

2 Veterans of Foreign Wars (Veterani din războaiele purtate în afara țării). (n.tr.)

gurii, ca și cum s-ar fi simțit stânjeniți, felul în care se uitau la mama când era cu noi în cameră.

Mi-am amintit cum îmi spusese mama că numele tatălui meu nu exista în nicio bază de date computerizată, fiindcă dosarul lui era clasificat.

Cum se înstrăinase de familie.

Mi-a explicat că nu aveam nicio fotografie cu el fiindcă ea le distrusese într-o bună zi, într-o criză de furie, pe vremea când încă suferea după el.

Avea un drapel împăturit, pe care-l ținea într-o vitrină.

Polițista Bright s-a rezemat de spătarul scaunului, făcându-ne să ne îndreptăm privirile spre ea. Și-a încrucișat brațele la piept. S-a uitat la mama, cu capul întors aproape complet spre ea, apoi și-a coborât brațele.

— Ești foarte inteligentă, Bailey.

Înainte să apuc să diger vorbele ei, polițista s-a aplecat spre mine.

— Ai fost adusă aici fiindcă oamenii aceia nu voiau să lucrezi la un anumit cod de software. Au vrut să te răpească.

A tăcut o clipă.

M-am străduit să pun lucrurile cap la cap.

Bright a rămas tăcută. O secundă.

O tentativă de răpire.

Bright și-a luat ochii de la mine și s-a uitat la mama.

Au *pomenit* de *tatăl* meu.

Chrissy și-a coborât privirea, rămânând cu ochii în poală. Bright și-a țuguia buzele în semn de dezaprobare.

Ne găseam la Phoenix Tech.

— Întreb din nou. De ce suntem aici?

Aveam glasul răgușit.

— De ce n-am mers la poliție? Sau în altă parte?

Bright aștepta. Știa că începeam să înțeleg.

Toate acele burse.

Felul în care lucra mintea mea.

Doar 2 până la 15 la sută din copii au memorie fotografică. Și mai puțini de atâtia o păstrează când ajung adulți, cum era cazul meu. Mai cunoșteam o singură persoană ca mine. Chipul și numele său apăreau peste tot: pe pagini de internet, pe coperte de reviste, în documentare.

Bărbatul acela avea părul foarte negru, atât de negru, că în câteva fotografii părea să capete o tentă albastrie. Poate aș fi trecut cu vederea aceste detalii. Dar eram un as al calculatorului, iar el fusese idolul meu din copilărie și adolescență. Fusesem obsedată să aflu cât mai multe despre el: alt geniu al computerului care lucra pentru guvern și conducea un imperiu specializat în securitate cibernetică prezent pe lista celor mai prestigioase 500 de companii americane, întocmită de revista *Fortune*.

Am avut senzația că se deblochează o încuietore.

Clic.

Clic.

Ultimul element al enigmei, elementul final, completase mozaicul.

Polițista Bright a rupt tăcerea.

— Ai fost adusă aici pentru că tatăl tău natural este...

Amândouă am rostit același nume în același timp:

— Peter Francis.

Peter Francis era directorul general al companiei Phoenix Tech.